

pokalbiai prieš veidrodį

ir tu, ir aš

tikriausiai esu
tas pats tu, tikriausiai
esi tas pats

aš gyvenime kitame, kitame kūne

matau labai aiškiai, kaip
kaupiasi debesys, dar šiek tiek
ir pratrūks –

ir nuplaus mus audra.
jei žinočiau jos tikrąjį vardą –
leistųs ant rankų,
būtų galima supti,
kaip vaiką, raminti,
kad užmigtų

ir žinau tavo baimę miegoti
ir žinau tavo augantį nuovargį
ir žinau, tuoj pratrūks
griežti smuikas

niekada nemąsčiau, kas nutinka
lélėms po spektaklio, tik įtariu –
pats esu tampomas už virvelių,
verčiamas šokti, kilnoti rankas
į ritmą, kurio negirdžiu

ir kol esi – esu
atspindyje tavam

tasai, kuris tuojau pratrūks

- - -

lyg skaičiuotėj – taika kaip taika
lyg žurnaluose – karas kaip karas
tarsi pienas išlietas staiga
ant bespalvio teleekrano

dieve dieve kaip tuščia, žiūrėk
griežia smuikas tarytumei dantys
nusileidžia apspangęs balandis
baisiai baltas, o tu vis juokies

sutinku, tai juokinga. spurdės
paukštis trupantis rankoj, nes šaltis
nes dabar, kaip ir ten – po mirties
ligi skausmo šviesu – noris staugti, draskytis

ir keltis

sninga

tik miegas tik miegas
mažoji mirtis
kada šitoks rugsėjis —
nematau, bet girdžiu
kaip po truputį artinas sniegas

siūlės per naktį,
per sapną, genamą šuns
nuo manęs, nuo manęs
ten kur šviesos
ir gyvybės daugiau —

viešpats gliaudo už lango giles
o mes manom, kad sninga,
ir šokam, ir šokam, ir juokiamės
ir pamirštam, kad mirę,
ir auginam vaikus,
ir auginam aguonas rūke,
po to nuo drėgmės trūksta raukšlės

ir dar kažko trūksta
dabar neįvardinsi, sniegas

nešalta, tik didelis šuo
atsikandęs ramybės

prieš atsisveikinant

2008 07 25

1

pelės graužias į vidų
vadinasi baigiasi vasara
lietaus pirštai užspaudžia skylės

naktimis ola šviečia
tik niekas neužsuka,
net kai lyja

anksčiau, tiesa, būdavo sniego
bet ir tas nebedrįsta

tik mėnulio vidun besigraužiančios pelės
vis krebžda:

– mama, kas ten per žiburiukas?
– vaikelį, sunku bus suprasti:
jo iš tikro nėra, kaip ir mūsų.

yra tik graužatis

2

aš norėčiau kad mudu nubudę
viens į kitą alsuotume tyliai
alsuotume tyliai kol lyja
tingėtume keltis kol lietūs
nuplauna sudegusį miestą
tik ilgesį miesto palieka

kai virš mūsų susiglaudžia sienos

3

dažnai prisimenu mudu
geriančius kavą po tiltu
tu laikai žiburiuką tarp pirštų

upė išlenkia stuburą –
lūžta

4

kai slėpėmės bažnyčioje mačiau
tau virš galvos praskrido gulbė
– kas buvo, kas?
– ne, nieko
jau šiam mirime nebus gražiau